

Jezuïeten

IN MEMORIAM
JEZUÏETEN UIT VLAANDEREN

NOVEMBER 2015

VOORWOORD

Onze God schrijft met elk mens een persoonlijk verhaal.

De volgende medebroeders mogen hiervan getuigen:

Broeder JOSEPH DE BOCK (1925 – 2014) *pagina 3*

Pater JAN DAELEMAN (1922 – 2014) *pagina 4*

Pater LOUIS STERKENS (1920 – 2014) *pagina 6*

Broeder MARCEL VAN AKOLEIJEN (1928 – 2014) *pagina 8*

Pater JAN VANNESTE (1921 – 2015) *pagina 9*

Pater ALBERT REYNAERT (1915 – 2015) *pagina 11*

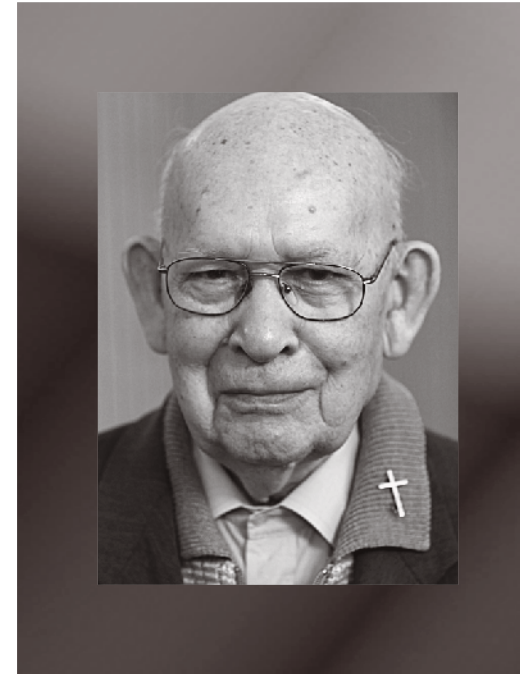
Pater HUGO BEYENS (1926 – 2015) *pagina 13*

Broeder JOZEF LANSLOTS (1927 – 2015) *pagina 15*

Broeder HARRY VERKOYEN (1922 – 2015) *pagina 16*

Pater RENAAT DUMON (1924 – 2015) *pagina 18*

Pater KAREL VAN BESOUW (1929 – 2015) *pagina 20*

Broeder JOSEPH DE BOCK (1925 – 2014)

Joseph De Bock werd geboren op 21 januari 1925 in Beveren-Waas als derde in een landbouwersgezin met acht kinderen. Op de leeftijd van elf jaar begon hij al zwaar veldwerk te doen. Dat verminderde niet toen hij op veertien jaar zijn familie moest ondersteunen. Omdat hij zijn studie had onderbroken begon hij aan zelfstudie. Deze weetgierige jongen hield van boeken over scheikunde, elektronica en radiotechnieken. Over deze laatste vakken volgde hij trouwens lessen per correspondentie, wat later nog heel nuttig zou blijken tijdens zijn vele jaren in India. Door een boek over Constant Lievens, de grote missionaris van

Chotanagpur, werd hij aangetrokken tot het leven van de jezuïeten. Een jezuïet die hem een retraite gaf nodigde hem uit om een bezoek te brengen aan het noviciaat in Drongen. Meteen intreden was echter niet mogelijk. De tweede wereldoorlog was begonnen en zijn vader was gestorven. Zo kon hij pas aan zijn noviciaat beginnen op 30 mei 1948. Lassen leerde hij in een technische school, een voorbereiding op zijn vertrek naar India. Na twee weken in Ranchi werd hij naar Kurseong (Darjeeling) gezonden als ziekenbroeder voor de scholastieken en als verantwoordelijke voor de administratie. Hij hield veel van die plaats, maar werd al gauw gevraagd om de taak van supervisor van het labo op het Saint Xavier's Universitair College op zich te nemen. Dat deed hij tot in 1968, het jaar dat hij getroffen werd door tyfus en phylaxia. Het gevolg was dat hij doof werd en dat zijn geheugen afnam. Op aandringen van zijn familie liet hij zich echter behandelen in België. Met succes. Hij vertrok opnieuw naar India en werd er opnieuw supervisor van het labo, een taak die hij waarnam tot in juli 2008, toen hij definitief naar België terugkeerde. Tot spijt van zijn gemeenschap, maar er waren redenen. Samen met zijn lichamelijke gezondheid ging ook zijn geheugen achteruit zodat hij zich ginds, zo vreesde hij, niet langer echt nuttig kon maken.

Want een nuttig, zij het dikwijls weinig opgemerkt man, is hij daar altijd geweest. Als uitstekende technicus maakte en herstelde hij o.a. radio's, microfoons, bandopnemers. Scholen en dorpen maakten

gebruik van de versterkers en andere apparaten die hij hun tegen een spotprijs verschaft. Deze autodidact zorgde ervoor dat het labo steeds operationeel was. Hij kende elk voorwerp en schuwde de handenarbeid niet. Integendeel. Eigenhandig droeg hij het zware elektrisch materiaal op zijn schouders de trappen op. Vaten met petroleum en diesel vervoerde hij op zijn fiets. Zijn dikwijls vuile handen en kleren strekten hem niet tot schande maar tot eer. Vele studenten heeft hij geholpen in het labo bij proeven en oefeningen. Misschien kenden sommigen zijn naam niet, maar allicht wel zijn persoon: "O ja, die stille, men kon er altijd bij gaan en hem een dienst vragen: hij stond altijd klaar. Hij zegde niet veel, hij was een beetje beschaamd over de kennis van het Hindi." Verder was hij een buitengewoon plichtsgetrouw religieus. Hij stond dagelijks op om 3.30 uur: rozenhoedje, meditatie, kosterwerk in de kapel, eucharistie, ontbijt. Om 7 uur was hij in zijn kamer aan het werk en van 8 uur tot 18 uur in het labo, jaar na jaar, trouw, nauwgezet.

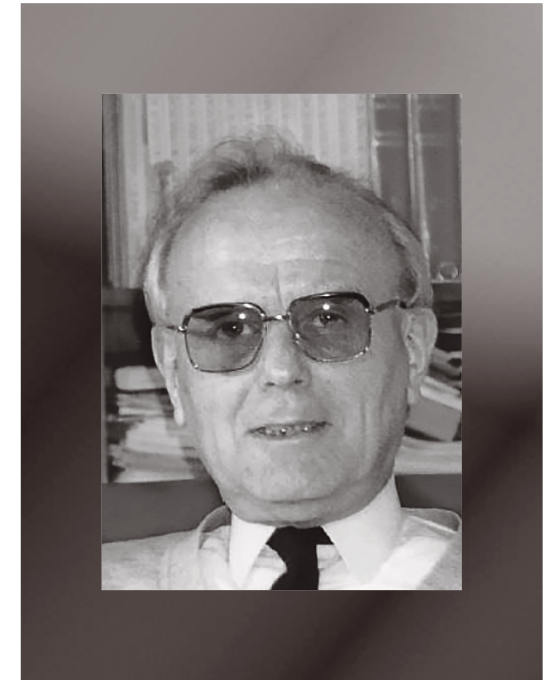
Toen kwam de tijd dat hij zich nutteloos begon te voelen. Zijn confraters trachtten hem van het tegendeel te overtuigen. Maar nee, Jozef wilde graag terug naar België om geen last te zijn voor anderen en ook een tikkeltje om wat dichters te zijn bij zijn familie waar hij zo van hield. In Heverlee zag men hem zoals hij was in Ranchi: ten dienste van de anderen, koffiekopjes klaarzetten en opruimen, medebroeders voeren naar de kapel en

nog veel meer. Vele bezoekers hebben zich afgevraagd wie die stille, glimlachende man was. Op zijn tafel stond, als geheugensteun, een agenda met de vele momenten waarop hij diensten hoorde te bewijzen aan zijn medebroeders. Geen wonder dat zijn medebroeders en zijn familie van hem hielden. In de nacht van 17-18 oktober werd hij met hevige pijn en hoge koorts opgenomen in het ziekenhuis. Zeven dagen later, op 24 oktober 2014, is hij daar vredig ontslapen. De afscheidseucharistie werd gevierd op donderdag 30 oktober, in de jezuïetenkerk van Heverlee.

Pater JAN DAELEMAN (1922 - 2014)

Jan Daeleman werd geboren in Turnhout op 5 mei 1922, als zesde in een gezin van tien kinderen. Zijn vader was leraar op het atheneum van de stad, maar verkoos zijn zoon naar het Sint-Jozefcollege te sturen. Niet echt verwonderlijk als men weet dat het gezin diepgelovig was, dat de vader een missaal uitgaf bij de uitgeverij Proost en gehuwd was met een dochter van het gezin Proost waarvan drie zonen priester zouden worden (waarvan twee jezuïeten) en één dochter Witte Zuster van Afrika. Kortom, zoals men zegt: "De appel valt niet ver van de boom". Meteen na het voltooien van zijn Grieks-Latijnse humaniora trad Jan op 7 september 1939 in de sociëteit, pas zeven-tien. Na het noviciaat en het junioraat (d.i. twee jaren studie van de klassieke

talen) ruilde hij Drongen voor Egenhoven bij Leuven, in de Waalse provincie, waar hij zijn filosofiestudies deed (1944-1946). Dan volgden drie jaren als leraar en surveillant in de colleges van Turnhout en Borgerhout, waarna hij voor zijn theologiestudies naar Leuven werd gezonden. Daar werd hij priester gewijd op 24 augustus 1952. Onmiddellijk daarop volgde het derde proefjaar en daarmee was een heel gewone jezuïetenvorming afgerond. Wat daarop volgde was minder gewoon. Jan wierp zich op de studie van Afrikaanse talen en Linguïstiek. Hij haalde zijn licentie op twee jaar en trok dan naar de Lage Congo, voornamelijk naar de streek van Lemfu en naar de universiteit Lovanium in Kinshasa om materiaal te verzamelen voor zijn doctoraat. Hij promoveerde met een proefschrift over het Ntandu, het Kikongo van de streek rond Kisantu. Zoals vele Afrikaanse talen is ook het Kikongo een toontaal. Dat de tonen in hun taal zulke rol speelden, daarvan waren zelfs de Congolezen zich toen nauwelijks bewust. Wel merkten zij dat Jan hun taal sprak zoals zijzelf en niet zoals de andere missionarissen. Jan heeft er zich op toegelegd om de wisselende klanken van hoge en lage tonen op een wetenschappelijke wijze te beschrijven. Daaraan wijdde hij trouwens zijn doctoraatsthesis die hij in Leuven verdedigde in 1966. In deze studie liet hij zich kennen zoals hij was: minutieus en puntig tot in kleine dingen. Zijn mentoren omschreven hem in die periode als een gedreven, gewetensvolle, zorgzame wetenschapper. De bevindingen van zijn 'monnikenwerk'

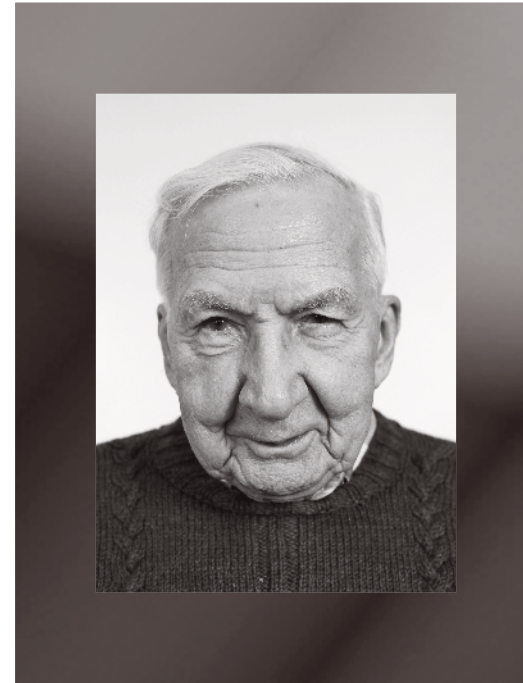
heeft hij neergeschreven in een lange reeks wetenschappelijk geschriften. Na zijn doctoraat werd Jan hoogleraar aan de Universiteit Lovanium in Kinshasa (1967-1971) en later aan de universiteit van Lubumbashi (1971-1981). Waar anders dan aan een Afrikaanse universiteit kon hij zijn zeldzame deskundigheid ten nutte maken? Zijn positie aan die universiteiten was echter wankel, afhankelijk als ze was van financiering door de Belgische ontwikkelingssamenwerking. In juli 1980 gaf hij er zich rekenschap van dat hij weldra naar België zou moeten terugkeren om aan de KU-Leuven zijn wetenschappelijk werk verder te kunnen zetten. Daar werd hij even professor in de Afrikaanse linguïstiek (81-83) en kon hij zijn intrek nemen in Heverlee, een huis met een rijke bibliotheek over Afrikaanse talen. Niettemin

brak toen voor Jan een nieuwe periode aan. Wat doet een hoog gespecialiseerde onderzoeker als zijn deskundigheid niet meer beantwoordt aan een reële vraag? Zal hij in het spreekwoordelijke 'zwarte gat' vallen? Niet zo Jan Daeleman. Hij volgde een cursus spiritualiteit in Rome en nam deel aan een bedevaart naar het Heilig Land. Van dan af begon hij zich toe te leggen op het begeleiden van de geestelijke oefeningen. Hij engageerde zich ook in de charismatische beweging. Over zijn religieuze bezieling, over de persoonlijke begeleiding en over de retraites die hij gaf, bestaan er vele getuigenissen. Jan was echter van het zwijgzame type en liep niet te koop met wat hem als religieus bezielde. Wat echter bijzonder sterk bij hem opviel in Heverlee was zijn trouw in het voorgaan tijdens de avondeucharistie in de poortkapel van het huis. Tot nog niet zo lang geleden stelde hij er prijs op daarheen gebracht te worden in zijn rolstoel. Sinds enkele jaren namen zijn krachten af en vanaf 2012 was hij aan verzorging toe. Nooit heeft men één klacht van hem gehoord. Hij scheen het lijden en de ongemakken te aanvaarden als normaal en zinvol. Zachtjes is hij van ons weggeleden, op 12 december 2014.

Pater LOUIS STERKENS (1920 – 2014)

Louis Sterkens werd geboren in Sint Lenaerts op 14 april 1920, maar het gezin woonde vele jaren in Antwerpen. Vanaf zijn tiende jaar studeerde Louis op het

Sint-Jozefcollege in Turnhout en voltooide daar de Grieks-Latijnse humaniora in juli 1939. Op 7 september trad hij in de Sociëteit van Jezus. In Drongen doorliep hij het noviciaat (1939-1941) en volgde hij twee jaar klassieke studies (1941-1943). Na één jaar stage in het Sint-Barbaracollege te Gent, vatte hij zijn filosofische studies aan in de Waalse Provincie (1944-1946). Na nog een jaar onderwijs in Turnhout besteedde hij vier jaren aan zijn theologische opleiding in Maastricht. Hij werd er priester gewijd op 22 augustus 1951. Na zijn theologie werd hij leraar en minister in het college van Gent (1952-1954). Hij rondde zijn vorming af met het derde proefjaar in Paray-le-Monial in Frankrijk en sprak zijn laatste geloften uit op 2 februari 1956. De eerste jaren van zijn apostolisch leven heeft hij opnieuw gewijd aan het collegewerk: in Borgerhout als leraar, als studieprefect, als rector-directeur (1956-1961), in Turnhout als leraar en minister (1961-1965). Vanaf 1965 begon hij zich in Turnhout echter meer te wijden aan de parochiepastoraal, aanvankelijk vanuit het college, daarna vanuit de residentie in de Herentalsstraat, ten slotte vanuit de Pinksterkerk waarvan hij de eerste pastoor werd. De jaren in Turnhout waren de jaren van bloei. Daar kon hij tot zijn recht komen als minister en als pastor, als dienaar en als herder. Als minister konden alle confraters en medewerkers op hem rekenen en hij op hen. Hij genoot het vanzelfsprekende vertrouwen van iedereen. Als onderpastoor en pastoor van de Pinksterkerk kon een diepere pastorale zorg op de voorgrond treden en

kon hij de parochianen vertrouwd maken met het evangelie. Hij was ervan overtuigd dat hij het geloof van de parochianen meer kon dienen door hun inzicht te geven in de Schrift dan door het organiseren van activiteiten. Wie toen met hem heeft meegewerkt, onder andere in de Bijbelgroep en in de gezinsgroepen die hij begeleidde, is hem nog steeds dankbaar. Die kan beamen dat hij niet één woord zei waar hij zelf niet helemaal achterstond. Woord na woord, zin na zin, alles kwam voort uit zijn studie van de Bijbel en van de psychologie en uit de beleving van zijn eigen geloof. Voor zijn preken deed hij geen enkel beroep op de kneepjes van het vak. Hij schreef ze volledig uit en las ze eenvoudig voor. Juist door die soberheid was hij tot en met geloofwaardig. Bovendien kon hij goed schrijven. Die combina-

tie van inzicht en zeggingskracht maakte van zijn homilieën pareltjes. Niet lang, geen gemoraliseer, enkel een zorgvuldig onderbouwde boodschap. Daarvoor kwamen mensen ook van elders naar de Pinksterkerk.

In 1985, op pensioenleeftijd, voegde Louis zich bij de ploeg van het bezinningscentrum in Godsheide bij Hasselt. Hij begeleidde er de Geestelijke Oefeningen van Sint Ignatius, was er bibliothecaris, medewerker van Kerk en Wereld en minister. Het leek daar een beetje op een kluizenaarsleven. Maar zoals dat gaat met kluizenaars: zij ontvangen bezoek van mensen die vragen stellen over het waarheen met hun leven. De vruchten van zijn Bijbelse inzichten kon hij nu nog overvloediger meedelen in recollecties, bezinningsweekends, retraites. Hij kon luisteren tot zijn gesprekspartner klaar was en probeerde zeker niet om dadelijk zijn eigen zienswijze op te dringen. Niet zijn visie had belang, maar het gesprek van de begeleidde met God. Zo was hij ook in zijn gemeenschap: rustig en rustgevend te midden van zijn medebroeders.

Op zijn tachtigste, in 2000 vroeg hij om naar Heverlee te gaan. Ook daar ontving hij nog vele zoekers voor geestelijke begeleiding. De grote en ruime waardering die hij genoot, dankte hij aan zijn bescheiden en minzame omgang, aan zijn wijsheid en welwillende humor, vaak met een monniklachje op zijn lippen alsof hij binnenpretjes had. Een confrater getuigt dat hij van hem niet één onvertogen woord over een medebroeder heeft gehoord. Dat is

het vermelden waard. Toen zijn krachten afnamen heeft niemand hem ooit horen klagen. Hij is niet zwaar ziek geweest maar hij is stilaan naar zijn Heer en God toegegaan. Enkele weken voor zijn overlijden op 16 december 2014 had hij aan zijn overste gezegd: "Ik ben er klaar voor".

Broeder MARCEL VAN AKOLEIJEN (1928 – 2014)

Marcel Van Akoleijen werd geboren in een landbouwersgezin in Sint-Gillis-Dendermonde op 19 februari 1928. Hij was de zesde van negen kinderen. In die jaren tussen de twee wereldoorlogen was het leven niet altijd even gemakkelijk en Marcel werd, zoals de andere kinderen, ingeschakeld in het leven op het platteland. Hij liep lagere school in Sint-Gillis en werd houtbewerker vanaf zijn vijftiende en polijster toen hij twintig was. De Katholieke Arbeidersjeugd (de Kajotters), gesticht door Mgr Cardijn, was toen in volle groei en bloei. Marcel Van Akoleijen werd al heel vroeg een enthousiaste kajotter en zelfs een leidende figuur van de beweging in het Dendermondse. Zo kwam hij in de jaren 50 in contact met René De Wit, "de rode jezuïet", die op de Blaisantvest in Gent pastoor was en sociaal werk deed. Bij hem ontdekte Marcel zijn religieuze roeping. Op 15 november 1955 trok hij naar Drongen voor zijn postulaat. Zes maanden later trad hij in de Sociëteit, op 15 mei 1956. De tijd van het noviciaat was voor hem niet gemakke-

lijk. Hij, de jonge KAJ-activist tussen al die jonge kerels die pas uit de humaniora kwamen en nog geen levenservaring hadden... Maar misschien mogen we wel zeggen dat Marcel daar, bij het begin van zijn religieus leven, ook zijn levensroeping heeft ontdekt, namelijk de zorg voor de zieken en voor de ouderen. Marcel volgde avondschoon voor verpleging en stond overdag in volle praktijk. Hij was 'stagiair' bij Br. Knabben en nam al heel vlug de zorg op zich van Br. Smets die aan multiple sclerose leed in een ver gevorderd stadium. In Drongen richtte hij een ziekenboeg in, was een tijdje minister, zorgde voor het linnen. Na enkele jaren was hij de spil waar alles om draaide bij de ouderenzorg. Na 23 jaar Drongen verhuisde Marcel in september 1979 voor de eerste en laatste maal in zijn jezuïe-

tenleven: hij kwam naar Heverlee om er de ouderen bij te staan. Ouderenzorg is een werk van toewijding en geduld. Onze Vlaamse Provincie koos ervoor om de ouderen zo lang en zo goed mogelijk in een "leefbaar gemeenschapsverband" te verzorgen. Marcel bracht dag en nacht door op het ziekenkwartier. Zijn persoonlijke en ook geestelijke aandacht voor de zorgbehoevenden, zijn humor, zijn menselijkheid, het staat geschreven in bijna alle getuigenissen over Broeder Marcel. Maar geen ware toewijding zonder professionaliteit. Marcel heeft zich omringd met even toegewijde als deskundige medewerkers. De eerste verzorgende werd aangeworven in 1982 en werkt nog steeds in Heverlee. Later werden andere verpleegsters en verzorgenden aangeworven en werd Marcel meer en meer de "oudere broer". Hij was niet louter een verpleegkundige maar ook een "zorgverstrekker" met een breed gamma van activiteiten. Hij stond altijd klaar om een medebroeder naar het ziekenhuis of naar de tandarts of naar een familiebijeenkomst te brengen. In de gangen van het huis zorgde hij voor een weelde aan bloemen en groen. Gedurende jaren was hij degene die de overleden medebroeders de laatste eer bewees in de rouwkamer. Lange tijd hebben zijn huisgenoten gedacht dat de tijd op hem geen vat zou hebben. In Heverlee was zijn aanwezigheid vanzelfsprekend geworden, was hij een pijler van het huis. Na de dood van zijn jongste zus in januari van dit jaar bleef Marcel echter over als laatste van de kinderen Van Akoleijen. Dat viel hem zwaar. Hij die met een

kwinkslag de moedelozen kon opbeuren, die zingend door het leven ging, werd stiller, trok zich meer en meer terug in zijn kamer. Zijn geheugen liet hem in de steek en met de auto rijden kon hij ook niet meer.

Langzaam is hij naar Jezus toegegaan. Een zware ziekte ondermijnde zijn gestel, maar Marcel aanvaardde dat als horend bij het leven. Hij die zulke devotie had voor Jozef en Maria, die graag op bedevaart en bezinning ging naar Beauraing, beëindigde zijn laatste bedevaartstocht op 20 december 2014. Collega's verzorgenden hebben hem, samen met enkele confraters, uitgeleide gedaan naar de eeuwige rust, zelf wat verweesd achterblijvend. Op het einde van het evangelie volgens Matteüs staat deze uitspraak van de Heer Jezus die goed bij hem past: "In de mens in nood ben ik aanwezig. Daar heb je Mij ontmoet en daar heb je van Mij gehouden".

Pater JAN VANNESTE (1921 – 2015)

Jan Vanneste werd te Roeselare geboren op 22 februari 1921 als vierde in een gezin van zes kinderen. Na zijn schitterende humaniora in het Klein Seminarie van Roeselare trad hij op 7 september 1940 te Drongen in de Sociëteit van Jezus, in het eerste oorlogsjaar dus. Daarop volgden de verschillende fasen van de studies die hij telkens met uitstekende cijfers afronde. In Drongen volgde hij twee jaar klassieke filologie, in Egenhoven, Namen en

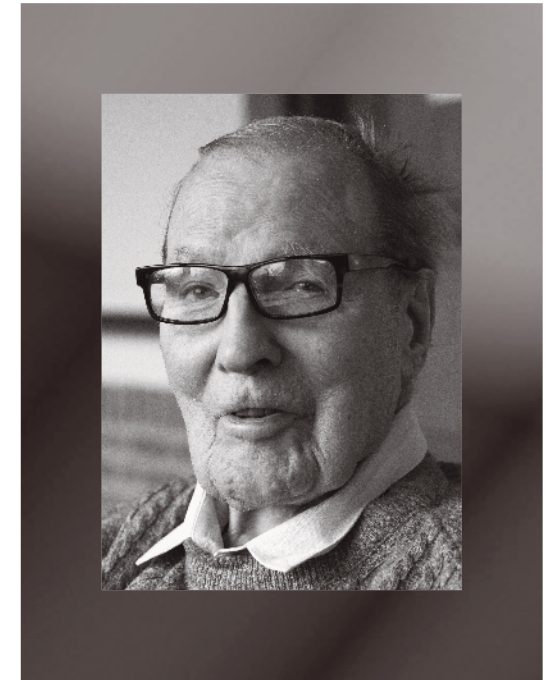
Godinne deed hij zijn filosofie, in Napels zijn theologie. Na het derde jaar theologie werd hij daar in 1952 tot priester gewijd. Na één jaar stage in het college van Brussel voltooide hij zijn vorming tijdens het derde proefjaar in Drongen (1954-55), waar hij ook de novicemeester bijstond als socius. Het is niet te verwonderen dat hem gevraagd werd zich in Rome aan de Gregoriana gedurende twee jaar verder te bekwamen in de theologie en daarbij vooral aandacht te schenken aan ascese en mystiek. Dat resulteerde in 1959 in de publicatie van een opmerkelijk boek: "Le mystère de Dieu. Essai sur la structure rationnelle de la doctrine mystique du Pseudo-Denis l'Aréopagite". Zo werd hij in 1959 professor theologie, nog 2 jaar in het studiehuis in Leuven en nadien vele jaren in Heverlee voor onze eigen

theologiestudenten, in Egenhoven voor de Waalse medebroeders, en daarna voor andere theologiestudenten in het Centrum voor Kerkelijke Studies, ook in Heverlee. Dat bleef hij doen, ook vanuit andere woonplaatsen, tot in 1990.

Hij is lang verantwoordelijk geweest voor de jonge medebroeders tijdens hun theologiestudies en dat tot aller tevredenheid. Hij was trouwens de afgevaardigde van P. Provinciaal voor de vorming in het algemeen en voor de spiritualiteit. Ook het bisdom vroeg hem om de vorming van de religieuzen te behartigen. Van 1957 tot 1969 was hij adjunct-redacteur van het tijdschrift voor spiritualiteit voor een ruimer publiek, eerst gekend als 'De Bode van het Heilig Hart', nadien als 'De Nieuwe Boodschap'.

Jan heeft na zijn vormingsperiode in elf verschillende gemeenschappen geleefd, niet omdat hij daar zijn draai niet kon vinden, maar integendeel omdat hij op vele plaatsen inzetbaar en meer dan welkom was. Van hem hebben wij enkel vernomen dat hij niet zonder enige moeite afscheid heeft genomen van zijn studie van de theologie. In Brussel stond hij P. Provinciaal bij als socius, van 1969 tot 1976, en was hij tweemaal zijn vervanger tijdens diens afwezigheid. Hij was ook socius van de novicemeester, overste in Brugge van 1986 tot 1990 en in Drongen van 1992 tot 1998. Bovendien was hij van 1993 tot 2008 een trouwe hulp priester in de parochie van Diegem, begeleidde hij een gezinsgroep, was hij moderator van de Ignatiusvereniging en nog veel meer. Vermeld moet ook worden dat hij mee-

werkte aan het boek 'Verwondering en Verlangen' over de spiritualiteit van de jezuïeten en aan de wieg stond van het tijdschrift voor jezuïtische spiritualiteit "Cardoner" en van de persoonlijk begeleide retraites.. Deze lange opsomming zegt lang niet alles over wie Jan Vanneste was voor allen die hem beter kenden. Jan was een mens met grote gaven van verstand en hart. Dat was hij voor zijn familie waar men hem kende als een grote persoonlijkheid, tegelijk geleerd, wijs en warmhartig. Dat was hij voor de vele mensen die hij geestelijk begeleid heeft. Iemand zegde zeer treffend dat Jan telkens blij was hem weer te zien. Maar die getuige vergat één ding: Jan was altijd blij iemand weer te zien. Voor Jan was iemand steeds een speciaal iemand. Zijn toelag op de ascese en de mystiek was niet enkel een kwestie van studie en van theorie. Dat bewees hij ook in het huis van Heverlee, waar hij sinds 1998 verbleef als een gewaardeerde geestelijke leider en als een dienstvaardige huisgenoot. De insiders wisten van hem dat hij een wankelende gezondheid had. Maar de bezoekers zouden dat nooit vermoeden hebben als zij hem zagen, kaarsrecht, sereen, vriendelijk. Bovendien leek hij nooit ouder te worden. En nochtans. Na amper vier weken verblijf in de ziekenafdeling is hij op zijn 94ste verjaardag - in de vroege morgen van 22 februari - in alle rust opgenomen bij de Heer. Allicht een grote winst voor hem, maar voor ons, laten we eerlijk zijn, een groot verlies.

Pater ALBERT REYNAERT
(1915 - 2015)

Albert Reynaert werd op 17 november 1915 te Methley (Engeland) geboren als tweede van twaalf kinderen. Na de humaniora in het Brugse Sint-Lodewijkscollege is hij op 23 september 1934 ingetreden in het noviciaat van Drongen. Zijn jongste broer zou hem daar achttien jaar later volgen. Zijn bedoeling was missionaris te worden maar dat opzet is niet doorgegaan wegens een zwakke gezondheid. Hij leed aan chronische sinusitis. Na een jaar klassieke filologie in Drongen en zijn legerdienst begon hij de studie van de filosofie, ondanks de onvermijdelijke hindernissen ten gevolge van de oorlog. Eerst een jaar in Egenhoven (1938-39) en vervolgens van 1942 tot 1944

in Turnhout, Wépion en Godinne. Deze periode werd onderbroken door drie jaren als studiemeester in het Brusselse Sint-Jan Berchmanscollege. Onmiddellijk na zijn filosofie vatte hij zijn theologiestedies aan in Leuven waar hij in 1947 tot priester werd gewijd. Zijn vorming voltooide hij met het 'derde proefjaar', terug in Drongen.

In 1949 kon zijn eigenlijke apostolisch leven beginnen. Het begon in Turnhout, in de toenmalige Apostolische School, waar jongens samenwoonden die misschien geroepen werden tot priesterschap of tot religieus leven en die studeerden aan het Sint-Jozefcollege. Hij was daar een jaar minister, twee jaar geestelijke leider en drie jaar overste.

Vele jaren heeft hij verbleven in de residentie van Kortrijk (1954 tot 1964), waar hij zich inzette voor de Bonden van het H. Hart en als operarius. Dat waren arbeidsintensieve opdrachten. Albert reisde, als algemene verantwoordelijke voor de West-Vlaamse Bonden de hele provincie af, van parochie tot parochie, om daar eucharistievieringen en zondagspreken te verzorgen. Zo ging het eraan toe in die bloeitijd van onze katholieke kerkgemeenschappen. Bovendien deed hij toen al veel aan persoonlijke begeleiding. Zijn huisgenoten wisten te vertellen dat, wanneer hij 's avonds thuis kwam van een of andere preekbeurt, de mensen op hem zaten te wachten, zoals de patiënten in de wachtkamer van de dokter. Dat had veel te maken met de vele retraites die hij gaf aan jonge mensen en aan religieuzen. Velen begeleidde hij in de groei van

hun geestelijk leven. Gedurende enkele jaren werd hij uit Kortrijk weggeroepen naar het Xaveriuscollege van Borgerhout om daar te functioneren als kerkprefect en ook een jaar als leraar. Maar in 1966 was hij weer terug in Kortrijk. Eerst werd hij aangesteld als minister, maar die taak was niet vol te houden. Te veel werd hij in beslag genomen door retraites, conferenties, biecht horen, mensen ontvangen. Gedurende zes jaren was hij ook moderator van gezinsgroepen. Zijn aandacht ging bovendien naar de zieken. Zo was hij nationaal aalmoezenier van de KVZ, een groepering van chronische zieken die met elkaar contact hielden en waarvan hij velen ging bezoeken.

In 1978 begon voor Albert een nieuwe periode in Brugge. Tot 1987 was hij in die voor hem vertrouwde stad overste, kerkprefect en ook aalmoezenier in het Sint-Franciscus Xaveriusziekenhuis. Hij wijdde zich intensief aan de geestelijke oefeningen van Sint Ignatius en begeleidde retraites van drie, vijf, acht of dertig dagen voor groepen maar ook voor individuen. Zo lag hij, samen met enkele confraters, aan de oorsprong van een nieuw retraitewerk. Gedurende het jaar 1988-1989 heeft hij niet minder dan 207 retraitanten persoonlijk begeleid.

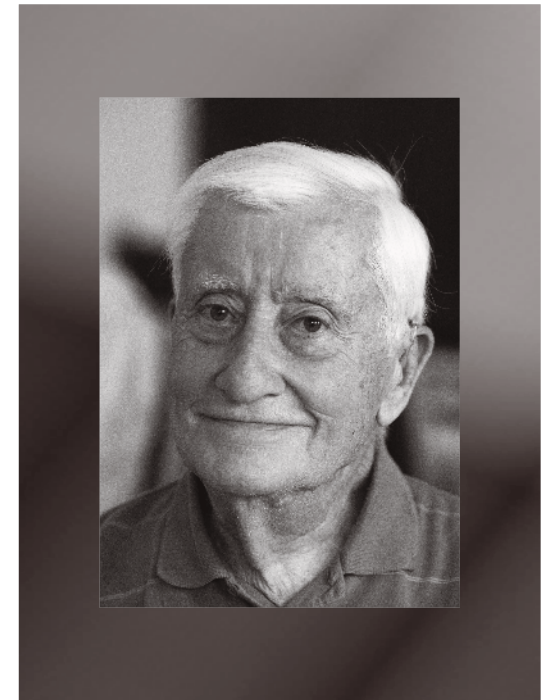
72 jaar oud, is hij naar Drongen verhuisd om er 25 jaar te blijven en om daar, zoals voorheen, vele mensen te helpen bij hun geestelijk leven. In 2012 werd de gemeenschap van Drongen opgeheven en zag hij zich verplicht op hoge leeftijd te verhuizen

naar Heverlee. Aanvankelijk geen prettig vooruitzicht, maar ook in dat grote huis bleek hij gelukkig te kunnen zijn. Hij wist zich goed aan te passen zodat zijn confraters nog bijna drie jaar mochten genieten van zijn aanwezigheid: altijd rustig, vriendelijk en dankbaar. Daar kwam zijn contemplatieve kant naar boven in zijn bewondering voor de vogels buiten en voor de bloemen in de gang. En vooral in het bidden, telkens opnieuw, van het eerste deel van het Onze Vader. Hij had zich voorgenomen om honderd jaar te worden. Dat is hem niet gelukt. De laatste weken zag men hem verzwakken. Op zaterdag 28 februari 2015, wilde hij zelfstandig uit zijn zetel opstaan en kwam daarbij zwaar ten val. Kort nadien is hij overleden. Zijn hart had het begeven.

Pater HUGO BEYENS (1926 - 2015)

Hugo Beyens werd geboren in Turnhout op 24 december 1926. Hij volgde de Latijns-Griekse humaniora aan het Sint-Jozefcollege van zijn geboortestad en trad daarna, op 4 augustus 1944 in het noviciaat van Drongen. Het leven van Hugo in de Sociëteit van Jezus is er een met veel beweging geweest, van hier naar daar, met hoogtes en laagtes. Zoals men zegt: hij heeft het een en ander moeten meemaken.

Hugo was blij en moedig van aard, had humor en trok de anderen mee. Zo hebben zijn medebroeders hem leren kennen op het noviciaat. Daarna heeft hij

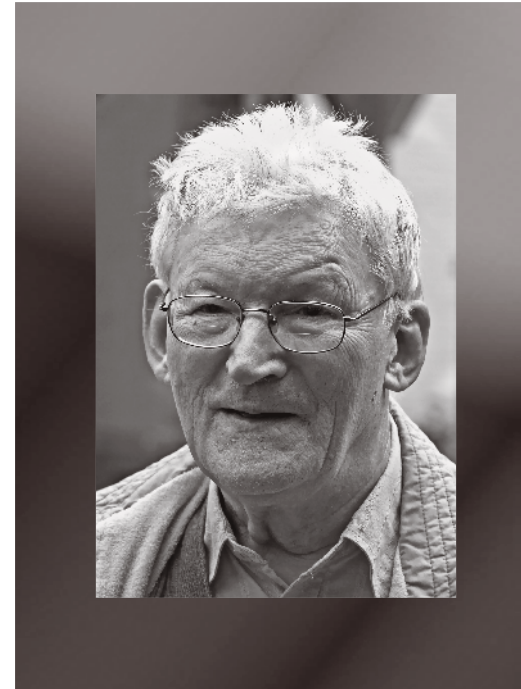

de moed opgebracht om negen jaar lang ononderbroken te studeren, alvorens eindelijk zijn eerste concrete apostolische taak in Congo op te nemen als directeur van de Ecole d'Apprentissage Pédagogique in Kimvula, wat wij een lagere normaalschool zouden noemen. Daarop was hij voorbereid door het regentaat te halen (Frans, Aardrijkskunde en Geschiedenis) op het Sint Thomas Instituut (letterkundige afdeling, Franse sectie) te Brussel. Na één jaar keerde hij terug voor de theologiestudie in Leuven en dat tot 1958. Hij was dezelfde gebleven: optimist, ondernemend. Hij had gezelschap en ontspanning nodig. Zijn confraters volgden hem: voetbal en uitstappen met kookgerief in alle seizoenen. Hij had lucht nodig en vond die in het Heverleebos en in het Meerdaalwoud.

In 1959 begon zijn eigenlijke werk, opnieuw in Congo en opnieuw in het onderwijs. Hij begon in Kingunda een nieuw college dat later werd overgebracht naar Kasongo-Lunda. De hele ploeg die dit eerste college bij de Bayaka heeft opgericht, spreekt er nog over. Louis Nzala, de bisschop van Popokabaka, zegt dat Hugo de beste leraar was van zijn humaniora. In 1964 stapte Hugo over naar Bukavu. Waarom die grote sprong van West naar Oost? Het antwoord is dat het oorspronkelijke missiegebied beperkt was tot de Kwango in het Westen. Na de onafhankelijkheid van Congo en Burundi kregen de jezuïeten er in Oost-Afrika de twee grote colleges van Bukavu en Bujumbura bij en die moesten bemand worden. Daar beleefde hij zijn mooiste jaren als een begeistere leraar. Helaas, die jaren werden bruusk afgebroken toen het onderwijs door Mobutu werd genationaliseerd. Tot overmaat van ramp ging zijn omvangrijke, zorgvuldig opgebouwde didactische documentatie verloren. Hij is er niet goed van geweest. Hij keerde niet meer terug naar Congo. Vaarwel het onderwijs: nu moest hij een andere piste ontdekken.

Vanaf 1975 was hij econoom en operarius in het college van Sint-Jan Berchmans Brussel. Elf eerder stille jaren, hoewel hij daar thuis was in een gemeenschap van een twintigtal medebroeders. Brussel had voor Hugo nog een voordeel. Hij kende de buurt want het college ligt in dezelfde wijk als Sint Thomas. Maar het economaat lag hem minder. De legende vertelt dat emmers munten niet uit zijn

kamer geraakten. Hij slaagde er wel in zich in te werken in het "operariaat": bezinning, retraites, begeleiding. In 1986 ging Hugo verder in die lijn, maar dan als aalmoezenier van een groot ziekenhuis in Brugge. Tien jaar werkte hij daar bij de Zwartzusters die hem nog niet vergeten zijn. Op de duur woog de zielzorg echter te zwaar op hem, vooral de zielzorg bij de psychiatrische patiënten. In Drongen, in 1996, begon het derde luik van zijn leven: hij stapte in het huiselijk dienstwerk. Hij deed van alles. Hij zorgde voor het linnen, voor de bibliotheek, voor het archief. Weer viel zijn temperament op: hij was graag thuis, hij maakte vele vrienden, hij was een verteller, een goed mens die goed wil doen en zelf graag met goedheid wordt bejegend. Ook kwam nu in hem de natuurmens naar boven. Hij rooide oude populieren, plantte 3000 jonge essen en wilde die verzorgen bij hun groei. Maar dat was niet meer voor Hugo's gezondheid weggelegd. Trouwens de gemeenschap van de jezuïeten in Drongen wist dat haar tijd gekomen was. Anderen zouden de zorg voor het park overnemen. In januari 2012 ging hij op rust in Heverlee. In maart 2015 werd hij opgenomen in de Heilig Hartkliniek van Leuven. Hij stond op het punt naar huis terug te keren toen hij daar plots, op 27 maart, overleed. Zijn uitvaart vond plaats op woensdag 1 april. Velen zullen hem gedenken om zijn openheid, zijn oprechtheid en zijn levenslust.

Broeder JOZEF LANSLOTS (1927 – 2015)

Jozef Lanslots werd geboren op 12 november 1927 te Peutie, een deelgemeente van Vilvoorde, als oudste van vijf kinderen. Hij groeide op in Turnhout, waar hij tijdens de oorlogsjaren de lagere cyclus van de Moderne Humaniora volgde. Kort na de bevrijding vertrok hij naar Drongen waar hij, na zes maanden postulatuur, op 2 april 1945 het noviciaat begon, pas zeventien jaar. Dit jaar zou hij dus zijn jubileum viert van 70 jaar jezuïetenleven.

Na het noviciaat bleef hij nog twee jaar in Drongen, als portier en boekbinder, en ging vervolgens naar Leuven waar hij gedurende vijf jaar dienst deed in de bibliotheek van ons studiehuis. Na korte

verblijven met verscheidene taken in de Apostolische School in Turnhout, de residentie in Brussel en nog een jaar in Leuven, verhuisde hij in 1959 met alle bewoners van Leuven naar het pas gebouwde nieuwe studiehuis in Heverlee. Zo is hij de enige bewoner die vanaf het begin tot nu in dat grote huis gewoond heeft, meer dan 55 jaar. Het was en is moeilijk zich Heverlee voor te stellen zonder broeder Lanslots. Gedurende 26 jaar was hij portier van het huis, aanvankelijk dag en nacht, 7 dagen per week. Hij zorgde voor het onthaal van de vele bezoekers, voor post en telefoon. Tevens stond hij in voor het drukken en inbinden van de vele cursussen die de professoren van filosofie en theologie hem toevertrouwden. Dat was intensief werk. Zeker bij het begin van het academiejaar, moest het doorgaans nogal vlug gaan. Van 1968 tot 1973 verrichtte hij ook heel wat administratief werk voor het CKS, het Centrum voor Kerkelijke Studiën. En gedurende 22 jaar, van 1982 tot 2004, heeft hij de opeenvolgende kerkprefecten bijgestaan voor allerlei taken in onze kerk en in de verschillende kapellen. Maar gekend hebben wij hem vooral als portier. Dat moet voor hem geen gemakkelijke opdracht geweest zijn, in dat huis met zijn lange gangen. Broeder Jozef is immers door het leven moeten gaan met een slepend been en een zware voet. Tot het einde heeft hij die en latere kwalen geduldig gedragen. Die handicap heeft hem niet belet zo nu en dan naar buiten te komen. Hij hield ervan zijn retraitedagen door te brengen in een bedevaartsoord zoals Beauraing. Hij legde contact

met vele buurtbewoners, vooral jongere, die gretig gebruik maakten van de jeugdbibliotheek van het huis. Hij was een gewaardeerd bestuurslid van de Vereniging voor Gehandicapten van Leuven.

Vanaf 2004 - hij was toen 77 jaar - verhuisde hij naar de verpleegafdeling waar hij wat meer zorg kon krijgen. Na jaren van kranige activiteit volgden hier lange jaren van passiviteit, nauwelijks en later helemaal niet meer in staat zich voort te bewegen, met fel verzwakte ogen en uiterst zwakke stem, wachtend en biddend, gevoelig en dankbaar voor alle contact met het personeel en de medebroeders. Hij werd er door het verplegend personeel verzorgd als door zo vele moeders. Hij werd er dagelijks bezocht door een medebroeder die bij hem kwam zitten om samen iets te lezen of een rozenhoedje te bidden. De laatste weken ging hij sterk achteruit. Op maandag 18 mei is hij vredig overleden.

Tijdens de uitvaart werd in de homilie herinnerd aan het evangeliewoord dat God "die dingen aan heel gewone mensen heeft bekend gemaakt". Dat bleek uit zijn niet aflatende vriendelijke dienstbaarheid. Dat blijkt uit een gebed dat, toevallig ontdekt tussen zijn papieren, afgedrukt werd op zijn doodsprentje. Hierin vat hij een bezinning samen bij de storm op het meer. "Wat mij in deze tekst treft is het woordje 'Kom'. Soms stellen de mensen mij de vraag: "Wat gebeurt er na onze dood?" Ik denk dat we hier een antwoord vinden in het woordje "Kom". Als

ik ze dan vraag: "Ben je al eens een ogenblik gelukkig geweest?" dan antwoorden ze: "Ja!". Wel, dat is de toestand waarin wij na onze dood blijvend zullen zijn. Wij hoeven dus geen angst te hebben voor de dood. Het is hetzelfde als Jezus zei tot Petrus: "Kleingelovige, waarom ben je bang?". Waarom geloven we niet in God die tot ons roept, een roep van hoop, een overgang van het bekende naar het onbekende. Van leven naar opnieuw geboren worden in een ander leven."

Broeder HARRY VERKOYEN (1922 - 2015)

Broeder Henri (Harry) Verkoyen werd op 24 mei 1922 geboren in Neerpelt, als oudste van vier kinderen. Zijn vader, een fabrieksarbeider, is vroeg gestorven. Het gezin had het niet breed en Harry is na de lagere school, vijftien jaar oud, gaan werken in het college van Neerpelt, als portier en als hulp in het huiselijke werk (tot 1946). Zo heeft hij de oorlogsjaren meegemaakt met de avonturen die mensen overkomen die kaas smokkelden uit Nederland.

Van 1947 tot 1953 werkte Harry in een fabriek in Overpelt. Hij schuwde geen verantwoordelijkheden en mocht, als lid van het bestuur van het christelijk syndicaat, in 1951 mee naar Rome, met de bedevaart van Rerum Novarum. Vanaf toen begon Harry ernstig te denken aan het kloosterleven. Eerst ging hij een kijkje nemen bij de trappisten in Achel, maar

dat was voor hem niet het ware. Dan liever bij de jezuïeten in Drongen waar hij intrad einde januari 1953.

Tijdens het noviciaat besteedde broeder Harry zijn tijd aan het gebedsleven maar ook aan handenarbeid. Dat zou later altijd zo blijven. Na zijn eerste geloften, in 1955, bleef hij nog twee jaar in Drongen voor allerlei taken vooral in de wasserij. Dat was het begin van een periode waarin hij vrij snel van residentie wisselde. In 1958 werd hij naar Leuven gezonden, naar de Minderbroedersstraat, als linnenbroeder en ziekenbroeder. Daar woonde toen een talrijke gemeenschap die zijn diensten goed kon gebruiken. Opnieuw twee jaar later kreeg hij een taak in Kortrijk. Dat werden zes mooie jaren. De overste, P. Goddefroy, nam Harry af en toe mee naar zijn familie die een hotel-

restaurant had in Knokke. Daar kreeg hij een initiatie in de kookkunst. Die is later erg van pas gekomen, hoewel sommigen, eerlijk is eerlijk, later meenden dat die initiatie langer had mogen duren. Tijdens die periode heeft hij drie maanden doorgebracht in Grave, Nederland, als voorbereiding op zijn Laatste Geloften (1964). Met de Nederlandse medebroeders die hij daar leerde kennen is Harry altijd bevriend gebleven. In 1966 werd hij vier jaar lang in de residentie van Brugge ingezet voor allerlei huiselijk werk. Ook daar was hij heel graag en maakte hij vrienden. Zo herinneren wij ons broeder Harry: als een mens met het talent om vrienden te maken.

Daarna brak de tweede periode in zijn leven aan. In 1970 keerde hij terug naar de Minderbroedersstraat te Leuven waar zou hij 45 jaar lang zou blijven. Hij heeft daar veel zien veranderen maar zelf is hij steeds dezelfde gebleven. De voornaamste taak van Harry bestond erin te koken, voor een stilaan kleiner wordende gemeenschap. Maar daarnaast nam hij een andere, minder officiële maar niet minder belangrijke verantwoordelijkheid op zich. Tussen 1975 en 1985 heeft hij heel mooie jaren beleefd, wellicht de mooiste van zijn leven. Het was de tijd dat het gebouw dienst deed als studentenhuus en voor vele van die studenten heeft hij veel betekend. Hij was dikwijls hun raadsman bij wie zij steun en bemoediging konden vinden. Dat deed hij mondeling en ook in vele brieven. Hij heeft van hen veel dank en blijvende vriendschap ondervonden, van de studenten zelf en ook van

hun ouders. Dat was typisch voor Harry. Hij hield van iedereen en iedereen hield van hem.

In 1994 werd, op de plaats van het voormalige studentenhuus, het rusthuis Dijlehof geopend. Samen met vijf andere medebroeders heeft Harry daar zijn intrek genomen. Het zou zijn laatste verblijfplaats worden. Hij speelde mondharmonica, alle soorten mondharmonica. Daarmee wist hij de bewoners van het Dijlehof op te vrolijken. En meer nog door de goedheid die hij uitstraalde. Iedereen herkende in hem iemand die haast niet anders kon dan goed zijn. Omdat hij niet in staat leek te zijn tot enig wantrouwen, werd hij wel eens goedmoedig geplaagd. Dat konden zijn medebroeders zich bij hem veroorloven. Onder andere met (valse) brieven van een (Limburgse!) ten-niskampioene waarvan hij als Limburger een grote fan was.

Op Pinksterdag 2015 heeft Harry nog zijn 93ste verjaardag kunnen vieren. Op 5 juni ontving hij de ziekenzalving in het bijzijn van zijn medebroeders. Zijn zus Lena zou uit Neerpelt komen om mee afscheid te nemen maar is onderweg overleden. Zij hebben elkaar op 7 juni teruggevonden aan de overzijde.

Pater RENAAT DUMON (1924 – 2015)

Renaat Dumon werd in 1924 te Poperinge geboren als tweede in een gezin met vier kinderen. Zijn vader was kleermaker. Ook in zijn dierbare Poperinge volgde hij

de Grieks-Latijnse humaniora in het St.-Stanislascollege. Toen al bewees hij zijn muzikale talenten door op het orgel de zang te begeleiden tijdens de eucharistievieringen en de vespers. En zijn zin voor ondernemen bewees hij door vanaf zijn tiende jaar thuis op grote schaal konijnen te kweken.

In 1943 trad Renaat in te Drongen en legde er twee jaar later zijn eerste geloften af. Hij volgde er een jaar klassieke studies in het zogenaamde juvenaat en begon daarna zijn filosofie, eerst in Godinne, daarna in Eegenhoven. Na zijn filosofie werd hij vijf jaar surveillant in Turnhout. Vlot en met zwier kon hij de gekende tucht van Turnhout handhaven. Zijn theologie deed hij in Leuven waar hij in 1956 priester werd gewijd door Mgr. Tigga. Dan volgden drie jaren als tucht-

prefect in het college van Aalst en zijn derde vormingsjaar in St. Martin d'Ablois in Frankrijk.

En toen werd hij opnieuw naar Turnhout gezonden. Hij zal er zonder onderbreking blijven van 1961 tot 2009, alles samen dus 48 jaar. Hij was er negen jaar directeur van het internaat, 17 jaar lid van de Raad van Bestuur en 28 jaar tuchtprefect. Een monument van een tuchtprefect want meer dan een tuchtprefect. Ja, hij wist de tucht te handhaven, met zachte hand als het kon en met iets hardere hand als het echt moest. Maar tot bewondering van al wie hem bezig zag, vermocht hij de pedagogische mogelijkheden van die functie ten volle tot hun recht te laten komen. Hij wilde op de eerste plaats een opvoeder zijn, iemand die zich liet leiden door de bekommernis om jongeren de zin voor waarden in het leven bij te brengen: het afzweren van consumptiezucht en egoïsme en het vormen van een bereidheid tot inzet en tot solidariteit. Het is geen wonder dat Renaat dit opzet ook tot leven wilde brengen in activiteiten die de eigenlijke schoolse bezigheden te buiten gingen. Hij dirigeerde massale knapenkoren en zou dan ook later dirigent en stichter van een koor worden in het Turnhoutse. Maar de meest beklijvende herinnering zullen velen bewaren aan zijn Zwitserlandkampen in het kanton Wallis. Hoe zouden ze anders kunnen dan dankbaar blijven voor de vriendschappen die daar zijn gegroeid bij het samen overwinnen van hoogtes die eerst niet te overwinnen leken, voor de haast religieuze ervaring van opgenomen te worden in

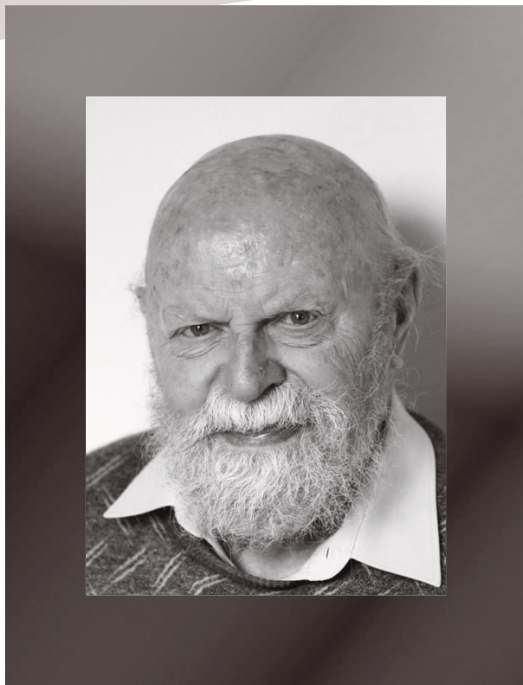
Gods grootse natuur. Soms kon men denken dat het college en zijn internaat voor Renaat eigenlijk de aanleiding waren voor de organisatie van die kampen. De pedagogische waarde ervan was, en is, inderdaad nauwelijks te overschatten. Meer dan 10.000 mensen hebben aan die kampen deelgenomen en denken er nog graag aan terug. Hoewel hij aan zijn tochtgenoten soms een bedenkelijk voorbeeld gaf door "op zijn sletsen", (insteek-schoenen) en niet op bergschoenen, mee te stappen naar de top. Eenvoudig was voor hem goed genoeg. De reis naar Wallis heeft hij meermaals gedaan met de brommer.

Drie jaar lang was hij hulp priester in een parochie van Goddelijk Kind Jezus, ongeveer twintig jaar verzorgde hij de weekenddiensten in de Sint-Antoniuskerk, vele jaren las hij in de week tweemaal de mis in de parochie van Zevendonk. Veertien jaar was hij lid van het beschermcomité voor de gevangenis in Wortel bij Merksplas. Gedurende vele jaren verzamelde hij kleren en geld voor weeshuizen in Polen. Na de opheffing van de communiteit in Turnhout verhuisde Renaat in 2009 naar Drongen en in 2011 naar Heverlee. Altijd heeft hij met veel moed zijn vele kwalen gedragen. Wat was zijn geheim? Hij was een man van gebed, van eenvoudig gebed. In de gangen van zijn college liep had hij dikwijls een paternoster in de hand. Zijn religieuze bezieling haalde hij, onder meer, uit het evangelie van Johannes: "Zonder mij kunt gij niets doen" (15, 5) waarbij een zin aansloot van Paulus "Ik kan alles in Hem die mij sterk maakt"

(Phil. 4, 13). De laatste twee weken van zijn leven heeft hij deze zinnen nog enkele keren herhaald. Hij was klaar voor de definitieve ontmoeting met de Heer.

Pater KAREL VAN BESOUW (1929 – 2015)

In februari 2009 verhuisde Karel Van Besouw voor het laatst, van de gemeenschap van Turnhout naar die van Heverlee. Daar leerde men hem kennen als een stille man die zich weinig liet horen in gezelschap. Sommigen wisten te vertellen dat hij spraakzamer was in gesprekken van mens tot mens. Men kon ook merken dat hij een biddend mens was. Dikwijls zag men hem rond vier uur in de huiskapel zitten en op andere momenten zijn rozenhoedje bidden in de gangen. Dat alles liet echter weinig vermoeden van zijn leven dat daaraan was vooraf gegaan. Karel werd geboren op 24 maart 1929 in het Noord-Brabantse Goirle. Zijn vader was magistraat maar stierf al vroeg, toen Karel elf jaar oud was. Zijn moeder hertrouwde met een fabrieksdirecteur. Karel was de jongste van haar drie kinderen. Een klassieke middelbare scholing heeft hij niet gekregen. Na enkele jaren Latijns-Griekse humaniora in het Sint-Jozefcollege van Turnhout stapte hij over naar een technische school in Aalst. Dat zou later, samen met het feit dat hij een levendige jongen en een vurig lid van de Chiro was, bepalend blijken voor zijn levensloop. Hij is in Drongen ingetreden in 1947 om daarna, van 1950 tot 1953, filosofie te stu-

deren in Leuven. Maar ondertussen had hij al een jaar gewijd aan Indische studies in Wépion. Zijn keuze voor een leven als missionaris stond al vroeg vast. Op 25 september 1954 wuifde hij zijn familieleden en vrienden vaarwel in het station van Berchem. Een aangrijpend afscheid dat zij zich levendig herinneren: missionarissen werden toen geacht nooit uit India terug te keren. Maar die voorspelling zou later onjuist blijken, tot grote vreugde van zijn familieleden die hun oom Karel nog herhaaldelijk zouden terugzien. In India heeft Karel veertig jaren van zijn leven doorgebracht, jaren die hij vooral gewijd heeft aan de arme, achtergestelde Adibasi, aan hun gezondheidszorg, aan de technische opleiding van de jongens en aan de huishoudelijke opleiding van de meisjes. Natuurlijk heeft hij eerst

de voorbereidende stappen gezet van de taal- en van de theologiestudie. In 1960 werd hij priester gewijd in Noatoli en van 1961 tot 1962 voltooide hij zijn spirituele vorming, het zogenaamde derde jaar, in Sitagarha.

Toen nam zijn eigenlijke actieve leven een hoge vlucht. Het is moeilijk op de kaart te volgen waar hij allemaal werkzaam is geweest, aanvankelijk als minister en/of pastoor. Zes jaren in Sitagarha, drie jaren in Mandar, twee jaren in Tongo, drie jaren in Pathalgaon... Het langst heeft hij echter verbleven in Kunkuri, van 1974 tot 1991, als directeur van de sociale werken van het bisdom, de RAHA (Raigarh Ambikapur Health Association). Zijn grote bekommernis ging immers uit naar de jeugd. Voor de kleintjes richtte hij ongeveer 330 kleutertuinen op. Voor de jongens die het op school niet zo best deden, richtte hij een sociaal centrum op dat hun een opleiding bood tot houtbewerker, tot autotechnicus en tot andere vaardigheden. Voor de ongeschoolde meisjes 23 huishoudscholen. Voeg daarbij nog 75 dispensaria in vaak afgelegen dorpen die zich ook toeleiden op de preventieve geneeskunde en waaraan doorgaans een elementaire mutualiteit verbonden was. Dat zijn cijfers die verrassend moeten klinken bij de kennisgeving met die teruggetrokken man in Heverlee. Het is waar dat hij ter plaatse kon rekenen op de steun van vele zusters die zorgden voor de zorgverstrekking in de dispensaria. Het is ook waar dat hij in Vlaanderen de steun kwam zoeken, en wist te verkrijgen, van vele missiegroepen

en ook van de abdij van Westmalle. Karel was een gedreven werker maar ook een grote organisator.

In 1994 achtte hij de tijd gekomen om terug te keren naar België. Zijn Indische confraters konden zijn werk overnemen en hij ondervond de hinder van verdachtmakingen vanwege tegenstanders van zijn emancipatorisch werk. Hij vestigde zich in Turnhout waar hij zich tot in 2009 inzette in de dekenij, uiteraard voor de welzijnszorg. Dit is dan de stille man die men in Heverlee heeft gekend. Ten slotte is hij na een lange ziekte overleden op 12 september 2015. Van zijn laatste afscheid herinnerden de aanwezigen nog zijn wuivende hand, hetzelfde gebaar waarmee hij ook in 1954 van hen had afscheid genomen. De uitvaart vond plaats op 28 september in de kerk van Heverlee.

Een vrije bijdrage vanwege
alle familieleden en kennissen
die deze uitgave ontvangen,
is hartelijk welkom
(richtprijs: 6,00 euro).
Over te schrijven op:
BE75 4352 0592 8151
(KREDBEBB)
van Lessiusvereniging,
Koninginnelaan 141,
B-1030 BRUSSEL
vermelding:
'In Memoriam SJ 2015
reeds ontvangen'.

Verantwoordelijke uitgever:
Jan STUYT SJ
Koninginnelaan 141
1030 BRUSSEL
jesuits.flanders@jesuits.net

Redactie van de bijdragen:
Guido DIERICKX SJ
Prinsstraat 17
2000 ANTWERPEN

Foto IHS - monogram
Rik DE GENDT SJ
Pastorie St Paulus
9300 AALST

Coördinatie
Walter FABRI SJ
Kortewinkel 10
8000 BRUGGE

NOVEMBER 2015

